

tigheder og pligter i forbindelse med efterforskningen samt forundersøgelseskommissionens kontrolfunktioner i denne forbindelse. Forundersøgelseskommissionens udstedelse af anholdelsesbeslutning og fremgangsmåden ved en sådan anholdelse reguleres. Kapitlet indeholder regler om rettigheder for personer, som er under efterforskning, samt om den indledende domsforhandling efter en persons overførelse til eller frivillige fremmøde ved domstolen.

Artikel 53 regulerer iværksættelsen af en efterforskning. Anklageren skal vurdere de oplysninger, der er stillet til rådighed for ham eller hende, med henblik på at træffe beslutning om, hvorvidt der er tilstrækkeligt grundlag for at forfølge en sagen. Finder anklageren, at der ikke er grundlag for at forfølge sagen, skal forundersøgelseskommissionen og den, der har henvist sagen til anklageren, underrettes herom. Forundersøgelseskommissionen kan på eget initiativ eller efter anmodning prøve anklagerens beslutning.

Artikel 54 indeholder bestemmelser om anklagerens forpligtelser og beføjelser med hensyn til efterforskning. Anklageren skal objektivt undersøge alle foreliggende kendsgerninger og beviser samt sikre en effektiv og samtidig hensynsfuld efterforskning. Anklageren kan gennemføre efterforskning på en stats territorium. En række efterforskningskridt, som anklageren kan tage, er angivet.

Artikel 55 fastsætter en række personlige rettigheder for personer, der er under efterforskning i henhold til statuten. Bestemmelsen bygger i vidt omfang på internationale menneskerettighedskonventioner.

Artikel 56 behandler forundersøgelseskommissionens rolle i forbindelse med en enestående mulighed for at foretage efterforskning. I sådanne tilfælde kan forundersøgelseskommissionen på anmodning fra anklageren eller af egen drift træffe særlige foranstaltninger. Eksempler på sådanne foranstaltninger nævnes. Endvidere regulerer bestemmelsen, hvornår beviser indhentes i henhold til denne artikel kan tillades ført.

Artikel 57 angiver forundersøgelseskommissionens funktioner og kompetence på de forskellige stadier i sagsbehandlingen. Der sondres mellem situationer, hvori kun det samlede kammer (tre dommere) kan afsige kendelse eller træffe afgørelser, og situationer, hvor en enkelt dommer kan udøve kammerets funktioner. Forundersøgelseskommissionen tildeles følgende funktioner: ordrer og kendelser i relation til efterforskningen, kendelser for at bistå en person i at forberede sit forsvar, sikring af personers sikkerhed, beskyttelse af oplysninger vedrørende national sikkerhed, bemyndigelse af anklageren til at foretage efterforskning i en deltagerstat uden på forhånd at sikre sig

dennes samarbejde samt beskyttelsesforanstaltninger med henblik på konfiskation. Kammeret er endvidere tillagt en række andre funktioner i den øvrige statut.

Artikel 58 regulerer forundersøgelseskommissionens udstedelse af en anholdelsesbeslutning eller stævning om fremmøde. En anholdelsesbeslutning kan udstedes af kammeret på anmodning fra anklageren, hvis kammeret finder, at der er rimeligt grundlag for at formode, at den pågældende har begået en forbrydelse under domstolens jurisdiktion. Anholdelse skal endvidere være nødvendig af specifikke grunde nævnt i bestemmelsen. Bestemmelsen angiver forskellige krav til indholdet i anklagerens anmodning og til indholdet i selve anholdelsesbeslutningen. En anholdelsesbeslutning gælder, indtil domstolen måtte bestemme andet. Domstolen har mulighed for på grundlag af anholdelsesbeslutningen at anmode om foreløbig anholdelse eller om anholdelse og overførelse til domstolen. Kammeret kan som alternativ til anholdelsesbeslutningen udstede en stævning om fremmøde, hvis det skønnes tilstrækkeligt.

Artikel 59 regulerer den situation, hvor en deltagerstat har modtaget en anmodning fra domstolen om foreløbig anholdelse eller om anholdelse og overførelse af en person til domstolen. Skridt til anholdelse skal tages uden ophold. Personen skal fremstilles for den kompetente judicielle myndighed i forvaringsstaten med henblik på at kontrollere flere forhold, herunder om den tilbageholdte person er den rette, og om den rette procedure er fulgt. Den nationale myndighed er ikke berettiget til at vurdere, om anholdelsesbeslutningen er korrekt udstedt. Den anholdte kan anmode den nationale myndighed om midlertidig løsladelse indtil overførelsen. Bestemmelsen indeholder kriterier, som de nationale domstole skal lægge vægt på i vurderingen af anmodningen. Forvaringsstaten har pligt til at underrette domstolen om enhver anmodning om midlertidig løsladelse. Domstolen skal fremkomme med en anbefaling vedrørende denne anmodning. Personen overføres til domstolen, så snart der foreligger en ordre om en sådan overførelse.

Artikel 60 vedrører den første fase efter en persons overførelse til eller frivillige fremmøde ved domstolen. Forundersøgelseskommissionen skal sikre sig, at personen er blevet underrettet om sine rettigheder i henhold til statuten, herunder retten til midlertidig løsladelse indtil domsforhandlingen. Kammeret skal løbende prøve sine afgørelser om løsladelse eller tilbageholdelse, og skal sikre sig, at en person ikke tilbageholdes i et urimeligt tidsrum forud for domsforhandlingen. Kammeret har adgang til at udstede en